

Súd: Krajský súd Bratislava  
Spisová značka: 10Co/79/2020  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1418201487  
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 09. 2020  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ayše Pružinec - Eren  
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1418201487.1

## ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ayše Pružinec Eren a členov senátu JUDr. Michaely Frimmelovej a JUDr. Zuzany Kučerovej v právnej veci žalobcu: K.. U. V., W.. XX. XX. XXXX, M. F. F. - T., M. Č. Ú. na U. M. E. I. L., Z. G.. Č.. X, F., proti žalovanej: R.. T. T., W.. XX. XX. XXXX, F. F. G.. Č.. XX, F., o náhradu škody, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava IV zo dňa 12. februára 2020, č. k. 11C/10/2018 - 106, takto

### rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

Žalovanej **p r i z n á v a n á r o k** na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

### o d ô v o d n e n i e :

1.

Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom zamietol žalobný návrh žalobcu v celom rozsahu a žalovanej priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnej výške nároku s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník. Svoje rozhodnutie odôvodnil právne ust. § 40, § 41, § 42, § 180 C. s. p., § 1 ods. 1 písm. a), § 3 ods. 1 písm. c), d), § 4 ods. 1 písm. a), § 8 ods. 1, § 9 ods. 1, § 17 ods. 1, 2, 3 zák. č. 514/2003 Z. z. a vecne nedostatkom vecnej pasívnej legitímácie žalovanej v konaní, ktorá nie je nositeľom hmotného práva, od ktorého žalobca vyvodil uplatnený nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch titulom rozhodnutia, resp. nesprávneho úradného postupu spočívajúceho v tom, že žalovaná ako vyššia súdna úradníčka nariadila výkon trestu žalobcu do III. NVS v roku 2014, pričom nezobrala do úvahy skutočnosť, že z určeného spôsobu výkonu trestu pôvodne v III. NVS bol Okresným súdom Trnava 11. 10. 2007 preradený na výkon trestu do II. NVS a žiadny iný súd mu spôsob výkonu trestu - zaradenie nezmenil. Uviedol, že ako zásadnou otázkou pri posudzovaní nároku žalobcu sa zaoberal námietkou žalovanej o nedostatku jej vecnej pasívnej legitímácie a nakoľko žalobca za žalovanú označil fyzickú osobu - bývalú vyššiu súdnu úradníčku, ktorá v danom čase nariadila rozhodnutie, od ktorého si žalobca odvodil svoj nárok a za škodu v dôsledku rozhodnutia o treste, o ochrannom opatrení, o väzbe, resp. nesprávnym úradným postupom súdu zodpovedá štát, za prípadnú škodu nezodpovedá osoba, ktorá rozhodnutie vydala, ale štát, ktorý jediný môže byť pasívne vecne legitimovaným v tomto konaní, za ktorý potom koná právnická osoba, organizácia a orgán štátnej správy, ktoré sú k tomu tiež oprávnené na základe právneho predpisu. Výrok, ktorý rozhodol o nároku na náhradu trov konania odôvodnil právne ust. § 262 ods. 1, 2, § 255 ods. 1 C. s. p. a vecne úspechom žalovanej, ktorej priznal nárok na náhradu trov konania v plnej výške nároku s tým, že o ich výške rozhodne samostatným uznesením.

2.

Proti tomuto rozsudku podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie z dôvodu, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Uviedol, že vytvorenou symbiózou o zbavenie zodpovednosti a tým i viny u vykonaného rozhodnutia pre zaradenie do III. NVS, kde jasne rezonuje podpis vyššej súdnej úradníčky - žalovanej, je v plnom rozsahu naplnená konštanta o náležitej o neodbornosti vás - ako priamej konateľky (doslovný opis odvolania, pozn. odvolacieho súdu), keď jednoducho akceptovala argumentáciu žalovanej, kde celú vinu prenáša a uvádza na faktor zodpovednosti za dané rozhodnutie - OS BA IV (štát, MS SR, § 3 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z.). Namietol, že tu nastáva preukázanie veľmi silného pochybenia, nakoľko sudkyňa mala takýto precedens odstrániť už pri obdržaní žaloby, malo byť vykonané neodkladné opatrenie alebo zabezpečenie úkonu, prípadne daný stav mu mal byť oznámený i s reláciou na CSP pre príslušný paragraf a je určite zarážajúcim faktom priebeh diania úkonov zo strany žalovanej, keďže osoba vo funkcii vyššej súdnej úradníčky nenavrhol žiadne dôkazy, zostala pasívna a nič nenamietala, a preto sa tu javí silný emociálny predpoklad určitej spolupatričnosti na báze vzájomnej kolegiality s tým, že mu žiadnym spôsobom nebola uvedená a poskytnutá informácia, ktorá spadá do cyklu priamej alebo možnej sféry v rámci nezaujatosti. K rozhodnutiu o náhrade trov konania uviedol, že žalovaná sa môže spoľahnúť, že prvok úhrady bude z jeho strany adekvátne poskytnutý v takej siluete a rozmere i pre pani sudkyňu, o akej sa im ani nezdá s tým, že jeho postup bol od počiatku veľmi solidárny až ústretový, ale pozícia celej aglomerácie negovala, teda súd prvej inštancie jeho návrhy, čo je treba vziať do úvahy pre spravodlivé rozhodnutie.

3.

Žalovaná vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedla, že navrhuje napadnutý rozsudok potvrdiť z dôvodu jeho vecnej správnosti. Uviedla, že sa nemohla k žalobe v lehote vyjadriť, nakoľko žaloba, prípis súdu ani vyjadrenia žalobcu jej neboli v tom čase vôbec doručené, keďže Okresný súd Bratislava IV vychádzal pri tvrdení o doručení do vlastných rúk z fikcie doručenia, kedy predmetné zásielky sa považovali za doručené dňom vrátenia nedoručenej zásielky súdu, avšak jej neboli doručené zo strany pošty žiadne oznámenia o uložení zásielok a tak si nemohla žiadne zásielky na súde prevziať s tým, že sa o žalobe dozvedela až dňa 12. 02. 2019, kedy jej bola doručená výzva Okresného súdu Bratislava IV, aby sa v stanovenej lehote 10 pracovných dní od jej doručenia vyjadrila, či súhlasí s rozhodnutím v predmetnej veci bez nariadenia hlavného pojednávania, pričom na výzvu reagovala oboznámením sa s predmetom žaloby preštudovaním spisu v ten istý deň, t. j. 12. 02. 2019, ako aj vyjadrením k výzve zo dňa 14. 02. 2019, kedy okrem iného uviedla, že nesúhlasí vo veci rozhodnúť be (zrejme bez, pozn. odvolacieho súdu) nariadenia hlavného pojednávania a výslovne žiadala o vytýčenie termínu hlavného pojednávania. Namietla, že jej príde zvláštné, že Okresný súd Bratislava IV mal problém s doručením súdnych zásielok, nakoľko ako jej bývalý zamestnávateľ mal zároveň vedomosť aj o druhej adrese, kde sa zdržiava a kde si tiež preberá poštu, keďže jej tam zásielky už doručoval, ako vyplýva aj z osobného spisu, ako bývalého štátneho zamestnanca. Uviedla, že využila všetky prostriedky procesnej obrany, využila svoje právo namietat nesprávnu miestnu príslušnosť Okresného súdu Bratislava IV, ktorú si neskôr založil, ako aj nedostatok vecnej pasívnej legitímácie, na ktorej trvala aj počas pojednávania veci na hlavnom pojednávaní s tým, že zároveň vo svojom vyjadrení zo dňa 14. 02. 2019 upozornila na nesprávny postup súdu, ktorý žalobcov návrh s označením jej ako fyzickej osoby nielenže neodmietol ako neúplný, ale dokonca „navádzal“ žalobcu na správne doplnenie návrhu tým, že poskytol žalobcovi do výkonu trestu jej adresu, čím nielenže porušil ochranu jej osobných údajov v zmysle nariadenia GDPR, ale zároveň aj ohrozil ju a celú jej rodinu, pričom na toto porušenie reagovala sťažnosťou predsedníčke Okresného súdu Bratislava IV, ktorá vo veci prevapujúco (zrejme prekvapujúco, pozn. odvolacieho súdu) nezjedнала nápravu a sťažnosť posúdila ako neopodstatnenú. Poukázala na skutočnosť, že nikdy nerozhodla o odpykaní zvyšku jeho trestu, nakoľko rozhodnutie o premene trestu a neosvedčení sa v skúšobnej dobe podmieneného prepustenia nie je ani v právomoci vyššieho súdneho úradníka, ale iba v právomoci sudcu, pričom o premene podmieneného trestu rozhodol sudca Okresného súdu Bratislava IV rozsudkom zo dňa 13. 01. 2004, sp. zn. 1T/12/2004, potvrdeným uznesením Krajského súdu v Bratislave zo dňa 06. 10. 2005, sp. zn. 9To/347/2004, v spojení s rozhodnutím Okresného súdu Piešťany, sp. zn. 2Pp/7/2009 z 13. 10. 2013, potvrdené rozhodnutím Krajského súdu v Trnave zo dňa 10. 12. 2013, sp. zn. 3Tos/2052/2013. Uviedla, že na základe predloženého spisového materiálu vydala vo funkcii (zrejme vo funkcii, pozn. odvolacieho súdu) vyššej súdnej úradníčky dňa 26. 11. 2014 pod sp. zn. 1T/12/2004 rozhodnutie o nariadení výkonu trestu žalobcu a o zaradení žalovaného (zrejme žalobcu, pozn. odvolacieho súdu) do III. nápravno-výchovnej skupiny s nástupom 12. 12. 2014 a Okresný

súd Trnava uznesením zo dňa 19. 06. 2017 rozhodol pod sp. zn. 1Nt/56/2017 o spoločnom spôsobe výkonu trestov odňatia slobody (zrejme slobody, pozn. odvolacieho súdu) postupne uložených v ústave na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia, keď v tomto rozhodnutí zároveň Okresný súd Trnava dospel k záveru, že navrhuje žalobcu ponechať vo výkone trestu s maximálnym stupňom stráženia, nakoľko zaradením žalobcu do výkonu trestu s nižším stupňom stráženia, by jeho náprava nebola zaručená, čím je riadne preukázané, že k žiadnemu pochybeniu z jej strany nedošlo a tým nedošlo ani k nesprávnemu úradnému postupu, ani k vydaniu nezákonného rozhodnutia a ak by sa preukázalo v trestnom konaní, že nariadenie výkonu je nesprávne, z pozície vyššej súdnej úradníčky ani nebola oprávnená na vykonanie nápravy, predmetné opravné rozhodnutie by bolo v právomoci príslušného (zrejme príslušného, pozn. odvolacieho súdu) sudcu, pričom doposiaľ v konaní nebolo vydané žiadne rozhodnutie, ktorým by jej rozhodnutie bolo zrušené, zmenené, alebo vyhlásené za nezákonné a tým opodstatňoval vznik nároku na náhradu škody. K odvolacím dôvodom podľa § 365 ods. 1 písm. d) Civilného sporového poriadku žalovaného (zrejme žalobcu, pozn. odvolacieho súdu), že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a zároveň podľa písm. h) Civilného sporového poriadku, a teda, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci uviedla, že žalovaný (správne žalobca, pozn. odvolacieho súdu) žiadnu inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie nepreukázal a rovnako tak nepreukázal nesprávne právne posúdenie veci Okresným súdom Bratislava IV.

4.

Žalobca, ktorému bolo vyjadrenie žalovanej k jeho odvolaniu doručené dňa 06. 07. 2020, vo svojom vyjadrení poukázal na uznesenie Okresného súdu v Trnave zo dňa 11. 10. 2007, sp. zn. 30Nt/62/007, ktorým bol preradený z III. (tretej) nápravno-výchovnej skupiny ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia a na Nariadenie výkonu trestu zo dňa 26. 11. 2014, sp. zn. 1T/12/2004 vydané žalovanou ako vyššou súdnou úradníčkou, ktorým bol zaradený do III. (tretej) nápravno-výchovnej skupiny, ktoré má preukazovať jednostranné pochybenie žalovanej.

5.

Žalovaná, za ktorú uvedené vyjadrenie žalobcu k jej vyjadreniu k ním podanému odvolaniu prevzal dňa 31. 07. 2020 S. O., sa k nemu nevyjadřila.

6.

Odvolací súd preskúmal vec viazaný rozsahom a dôvodmi podaného odvolania podľa ust. § 379 a ust. § 380 ods. 1 C. s. p., túto prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (ust. § 385 ods. 1 C. s. p.) a rozsudok verejne vyhlásil dňa 30. septembra 2020 podľa ust. § 378 ods. 1 v spojení s ust. § 219 ods. 3 C. s. p., viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (ust. § 383 C. s. p.), pričom o termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli strany sporu upovedomené zákonným spôsobom.

7.

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil, pretože je vecne správny, nakoľko súd prvej inštancie vo veci samej riadne zistil skutkový stav, keď vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností z hľadiska posúdenia opodstatnenosti žaloby, výsledky vykonaného dokazovania správne zhodnotil (§ 191 ods. 1 C. s. p.) a na ich základe dospel k správnym skutkovým a právnym záverom, ktoré v napadnutom rozhodnutí aj primerane odôvodnil (§ 220 ods. 2 C. s. p.).

8.

Predmetom odvolacieho konania je posúdenie vecnej a právnej správnosti rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým zamietol žalobcu domáhajúceho sa náhrady škody vo výške 35. 000 eur, ktorá mu mala vzniknúť v súvislosti s nezákonným rozhodnutím vydaným žalovanou dňa 26. 11. 2004, sp. zn. 1T/12/2004, ktorým bol nariadený výkon jeho trestu v tretej nápravno-výchovnej skupine z dôvodu nedostatku vecnej pasívnej legitímácie žalovanej v konaní.

9.

Odvolačný súd sa v celom rozsahu stotožnil so správnym právnym záverom prvoinštančného súdu, že v konaní o náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov je pasívne legitimovaným výlučne štát, ktorý zodpovedá za škodu, ktorá bola poškodenému spôsobená rozhodnutím o treste, ochrannom opatrení, o väzbe, resp. nesprávnym úradným postupom, nakoľko však žalobca ako žalovanú stranu označil súdneho úradníka, ktorý mal vydať nezákonné rozhodnutie, nie je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti v posudzovanej veci.

10.

Odvolačný súd považuje za potrebné zdôrazniť, že na to, aby sa niekto stal stranou sporu, netreba, aby bol účastníkom hmotno-právneho vzťahu, o ktorý v konaní ide; stačí, ak podá žalobu (v takom prípade sa stáva žalobcom), alebo aby bola proti nemu podaná žaloba (v takom prípade sa stáva žalovaným). Či však bude žalobca v spore úspešný, závisí od toho, či je účastníkom hmotno-právneho vzťahu, z ktorého vyvodzuje žalobou uplatnený nárok. Pre označenie stavu vyplývajúceho z hmotného práva, kedy je jedna strana subjektom práva a opačná strana subjektom povinností, ktoré sú predmetom konania, sa v občianskom procesnom práve používa pojem vecná legitimácia. Z hľadiska posúdenia vecnej legitimácie nie je rozhodujúce, či a na základe čoho sa určitá fyzická alebo právnická osoba len subjektívne cíti byť účastníkom určitého hmotno-právneho vzťahu, ale vždy iba to, či účastníkom objektívne je alebo nie je. Nedostatok aktívnej vecnej legitimácie znamená, že ten, kto o sebe tvrdí, že je nositeľom hmotno-právneho oprávnenia (žalobca), nie je nositeľom toho hmotno-právneho oprávnenia, o ktoré v konaní ide; o nedostatok pasívnej vecnej legitimácie ide naopak vtedy, ak ten, o kom žalobca tvrdí, že je nositeľom hmotno-právnej povinnosti (žalovaný), nie je nositeľom hmotno-právnej povinnosti, o ktorú v konaní ide.

11.

V posudzovanej veci žalobca ako žalovanú označil v konaní o náhradu škody vo výške 35. 000 eur na základe zákona o zodpovednosti za škodu (zákon č. 514/2003 Z. z.), ktorá mu mala vzniknúť následkom nezákonného rozhodnutia (Nariadenie výkonu trestu zo dňa 26. 11. 2014, sp. zn. 1T/12/2004), ktorým bol žalobca na výkon trestu zaradený do III. nápravno-výchovnej skupiny, vyššiu súdnu úradníčku príslušného súdu, ktorá nariadenie výkonu trestu vydala (žalovaná), z čoho jednoznačne vyplýva, že nakoľko sa žalobca domáha náhrady škody, ktorá mu mala byť spôsobená súdnym rozhodnutím (štátom), fyzická osoba zamestnaná u orgánu štátu nenesie zodpovednosť za škodu, ktorá by mu prípadne mala vzniknúť.

12.

Z obsahu odvolania žalobcu (§ 124 ods. 1 C. s. p.) vyplýva, že namieta, že nebol súdom prvej inštancie po doručení jeho žaloby poučený v súlade s ustanoveniami Civilného sporového poriadku, avšak odvolací súd považuje za nutné uviesť, že poučovacia povinnosť súdu je daná iba vo vzťahu k procesným právam a povinnostiam, a to len za predpokladu, že strana sporu nie je zastúpená advokátom (§ 160 ods. 2 písm. b/ C. s. p.), pričom zo žiadneho ustanovenia Civilného sporového poriadku nevyplýva povinnosť súdu poučiť žalobcu o tom, že žalovaný nie je v spore pasívne legitimovaný, keďže by išlo o poučenie o hmotnom práve, z dôvodu ktorého nesprávne určenie okruhu strán sporu nemôže súd odstrániť z úradnej povinnosti a nemôže o tomto nedostatku žalobcu poučiť v súlade s § 160 C. s. p.

13.

Z ustálenej rozhodovacej praxe vyplýva poučovacia povinnosť súdu v konaniach o náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v prípade, ak žalobca v žalobe ako žalovaného označí iba orgán oprávnený v mene štátu konať a z iných častí žaloby zjavne vyplýva, že smeruje proti štátu, kedy má všeobecný súd pristúpiť k aplikácii ust. § 128 C. s. p. pre vadu žaloby spočívajúcu v jej nezrozumiteľnosti z dôvodu neurčitosti, t. j. na odstránenie tejto vady vyzvať, avšak v posudzovanej veci žalobca ako žalovaný subjekt označil fyzickú osobu, a nie orgán štátu, a preto súdu prvej inštancie poučovacia povinnosť vôbec nevznikla.

14.

Odvolačný súd sa zo všetkých uvedených dôvodov v celom rozsahu stotožnil so správnym právnym záverom súdu prvej inštancie uvedeným v odôvodnení napadnutého rozsudku, spĺňajúceho všetky požiadavky ust. § 220 ods. 2 C. s. p., v ktorom sa aj správne argumentačne vysporiadal so skutkovým stavom i právnym posúdením veci, z dôvodu ktorého sa odvolací súd obmedzil na konštatovanie správnosti dôvodov prvoinštančného rozsudku a ako vecne správny ho potvrdil podľa ust. § 387 ods. 1 a 2 C. s. p.

15.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 262 ods. 2 C. s. p. tak, že žalovanej úspešnej v odvolacom konaní priznal nárok na náhradu trov konania v plnej výške s tým, že o výške tejto náhrady rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto uznesenia samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

16.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 veta druhá C. s. p. v spojení s § 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

#### **Poučenie:**

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C. s. p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C. s. p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C. s. p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C. s. p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C. s. p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C. s. p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C. s. p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C. s. p.).